

vi have herhjemme, spille ikke nogen nævneværdig Rolle. Det har længe staaet klart for mig, at det maatte gaa saaledes, naar vi blev ved med at føre den hidtil førte Handelspolitik og indførte for saa mange Millioner mere, end vi udførte, og det særlig i et Land som Danmark, som har en stor Udførsel af Landbrugsprodukter. Forskellen er stegen Aar for Aar, i Fjor var den oppe paa 184 Mill. Man vil da kunne forstaa, at vi ere komne ind i en Stilling, som vi maa spekulere paa at komme tilbage fra. Vel ved jeg, at de 184 Mill. ere ikke tabte. Vi have ad forskellige Veje naturligvis faaet Indtægter, der afbalancere noget af de 184 Mill. Men store Summer bliver der dog til Rest. Det er jo ikke saa underligt, at Kommuner og private leve paa Kredit, naar Staten i saa høj Grad lever paa Kredit. Thi saaledes er Forholdet efter min Mening. Nu ved jeg ganske vist, at vi herhjemme have faaet mange Værdier, som Mand og Mand imellem ere mange Penge værd. Men det gaar med Staten som med private, at lige saa lidt som en Privatmand kan betale sin Gæld med et forbedret og forskønnet Møbement, der er mere værd end det, han tidligere havde, saa lidt er det muligt for Staten at betale med de Værdier, der ere anbragte paa lignende Maade, enten det nu er i Form af forbedrede Bygninger, Fabrikbygninger, Villaer, Jernbanemateriel eller lignende. Det er nu en Gang Værdier, som man ikke kan betale sin Gæld med.

Det er naturligvis ikke lysteligt, naar man ser paa Tingene paa denne Vis, at gaa til en Finanslovbehandling, hvor man ved, at der altid vil blive rejst Krav saa fra den ene og saa fra den anden, saa paa det ene og saa paa det andet Omraade. Og der er vel næsten ikke en eneste Rigsdagsmand, som kan sige sig fri for at have et eller andet Krav, han kunde ønske fyldestgjort, helst saa hurtigt som muligt. Jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa har Krav, men jeg skal vide at begrænse mig, fordi jeg indser, at det er nødvendigt at begrænse sig paa alle Omraader, hvor det ikke er uomgængelig nødvendigt at kræve Kravene gennemførte. Ved ny Love at stille yderligere Krav til Kommunerne, tør jeg paa ingen Maade være med til, for jeg tror, at næsten alle Kommuner, baade Land- og Bykommuner, ere saa anspændte, at de ikke kunne taale mere. Det er sikkert ikke alene Lovene her inde fra, der have gjort det, men ogsaa de stigende Krav i Kommunerne om at komme

med paa alle Omraader. Naar den ene Kommune gør noget, vil den anden altid besser machen, og disse Forsøg paa stadig at komme frem kunne være farlige.

Jeg tvivler nu om, at der er ret mange Udgiftsposter paa Finansloven, hvor det er muligt at faa nævneværdige Nedsættelser, selv om den højtærede Konseilspræsident har tænkt paa inden Rigsdagsbehandlingen at nedsætte en Kommission af Rigsdagsmænd og Mænd fra Ministerierne for at undersøge, om ikke nogle Poster kunde nedsættes. Det er muligt, det lader sig gøre, men det vil vist spille en overordentlig ringe Rolle, thi naar først de forskellige Poster ere komne paa Finansloven efter vedkommende Ministres Forslag, ville de Herrer vistnok være forstaaende nok til at vide, at det kun bliver ubetydelige Beløb, der kunne indvindes ad den Vej.

Den Tanke er da opkommen hos mig, om man ikke mulig kunde finde Veje til at skaffe ny Indtægter. Det vilde naturligvis blive ad indirekte Veje, og indirekte Afgifter ere jo ikke altid behagelige, de ere i hvert Fald ikke velsete hos mange. Men naar man kun træffer paa rette Sted og ikke gør Uret mod nogen, er det dog værd at overveje, om der ikke var saadanne Veje. Naar man betragter den Luksus, der udfoldes her i Forhold til Landets Størrelse og Velstand — thi mange Rigmænd have vi jo ikke —, og naar man ser hen til det i Forhold til Udlandet kolossale Tal af Cykler, Motorcykler, Automobiles, Luksuskøretøjer og meget andet, jeg kunde gerne sige Hunde med — hvis det havde været Rottehunde, kunde jeg have forstaaet det, for de gøre da nogen Nytte —, saa kunde man, mener jeg, tænke sig den Mulighed, at der derigennem kunde skaffes forøgede Indtægter til Staten. Der er ogsaa en anden Vej, ad hvilken man kunde skaffe nogen Ekstraindtægt, selv om det ikke andrager Millioner. Det er — jeg har nævnt det tidligere — gennem Afgiften af de udenlandske handelsrejsende. I Forhold til, hvad den er i vore Naboer, Sverige og Norge, er Afgiften her i Landet lille, og jeg tror, at de udenlandske Huse, som i stedse stigende Tal repræsenteres her, godt kunne være tjente med at betale en større Afgift. Naar de ville konkurrere med Landets Indbyggere, maa de ogsaa svare en Skat til Staten. Derigennem kunde man maaske naa en Forhøjelse af Indtægterne med et Par Hundrede Tusinde, hvilket i hvert Fald kunde forslaa til adskillige af, ja, jeg tror alle de Krav, jeg har tænkt at stille.